

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/25/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120010718
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8120010718.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.10.2020, v trestnej veci obžalovaného S. F., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného S. F. a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/28/2020 zo dňa 09.06.2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolania obžalovaného S. F. a okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uznal obžalovaného S. F. za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 26.12.2019 asi o 13.05 hod. na ulici S. XXX/X C. N. pri vchodových dverách pred schodiskom po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov bezdôvodne kuchynským nožom o dĺžke čepele 7,3 cm, ktorý držal v ruke, odzadu zaútočil na V. K. tým spôsobom, že kričal naňho: „Daj mi peniaze“, na čo tento zareagoval tak, že mu vytočil ruku dozadu, v dôsledku čoho mu nôž z ruky vypadol, odkopol ho ku schodom, pričom obvineného zvalil na schody a priklakol ho, pričom tento sa stále naťahoval za nožom a povedal: „Daj mi tento nôž“ a následne V. K. tento nôž odhodil cez schodisko až ku zadným vchodovým dverám obytného bloku smerujúcim do dvora. Na miesto činu prišla privolaná policajná hliadka OO PZ Prešov - Sever o 13.20 hod., ktorá obvineného zaistila. K zraneniu poškodeného V. K., ani k odcudzeniu finančných prostriedkov, ani iných vecí nedošlo.

Za to mu podľa § 188 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona pri neexistencii poľahčujúcich ani priťažujúcich okolností uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona ho pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zákona s použitím § 74 ods. 1 Tr. zákona uložil ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie, a to tak obžalovaný S. F., ako aj okresný prokurátor.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaného, ktoré smerovalo tak proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste, podaného prostredníctvom obhajcu uviedol, že výrok o vine považuje za nesprávny pre nespravodlivé vyhodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa, najmä preto, že súd priznal výpovedi poškodeného väčšiu vierohodnosť, aj keď osoba poškodeného nejaví znaky dôveryhodnosti. Skutok sa stal tak, ako ho opísal v prvej výpovedi dňa 27.01.2020. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že jediným dôkazom o spáchaní skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, je výpoveď poškodeného V. K.. Z konfrontácie vykonanej dňa 01.04.2020 vyplynulo, že svedok - poškodený bol v čase spáchania

skutku, ako aj počas výpovede dňa 28.01.2020, ako aj počas konfrontácie dňa 01.04.2020, ako aj počas súdneho pojednávania dňa 09.06.2020, pod vplyvom alkoholu, jeho dôveryhodnosť je možné objektívne hodnotiť ako minimálnu. Súd prvého stupňa uveril verzii poškodeného bez náležitého zdôvodnenia. Skutočnosť, že je v pozícii obžalovaného, ho nemôže diskvalifikovať pri dokazovaní a následnom hodnotení dôkazov. Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí dňa 19.05.2020 v tejto právnej veci uviedol, že úlohou súdu prvého stupňa bude dôsledne vyhodnotiť dve verzie popisu tohto skutku, ktoré si navzájom protirečia, predovšetkým sa doposiaľ orgány činné v trestnom konaní nevyrovnali s otázkou, či poškodený dlhoval alebo nedlhoval obžalovanému peniaze, keďže táto okolnosť je podstatná aj pre právnu kvalifikáciu skutku. V tejto súvislosti na pojednávaní uviedol, že skutočne mu poškodený peniaze dlhoval. Má za to, že on ako obžalovaný bol riadne zamestnaný, jeho príjem predstavoval mesačne sumu 520,- eur, pričom poškodený je nezamestnaný a náklady na svoj život pokrýva iba vďaka svedkovi S. K.. S poukazom na uvedené trvá na tom, že nebolo jeho úmyslom zmocniť sa veci patriacej poškodenému, pričom poškodený pred súdom aj vypovedal, že ani žiadne finančné prostriedky pri sebe nemal. Pri rozhodovaní o vine a právnej kvalifikácii skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, je potrebné bez akýchkoľvek pochybností objasniť aj skutočnosť, kto z nich dvoch vytiahol nôž z jeho vrecka. Poškodený vo výpovedi v prípravnom konaní opomenul uviesť skutočnosť, že po otvorení vchodových dverí bol okamih, kedy pravou rukou si odložil kľúče do vrecka, pričom vo svojej svedeckej výpovedi dňa 28.01.2020 uvádzal, že po otvorení dverí mu okamžite chytil ruku, na čo mu mal nôž vypadnúť. Má za to, že poškodený neuviedol skutkový dej tak, ako sa stal, dobre si ho nepamätá a prispôsobuje si svoje vyjadrenia vo svoj prospech. Otázku dôveryhodnosti svedka a objektívnej pravdivosti jeho výpovede je potrebné vyhodnocovať v podstatne širšom kontexte, ako len v mechanickom akceptovaní často veľmi subjektívneho pohľadu poškodeného na priebeh skutkového deja. Navyše, vo svedeckých výpovediach poškodeného je viacero nezrovnalostí, pričom poukázal na výpoveď zo dňa 28.01.2020, kde poškodený uviedol, že nôž mal odhodiť a na konfrontácii uviedol, že nôž odkopol pravou nohou. Poškodený na konfrontácii taktiež uviedol, že v čase údajného spáchania skutku sa necítil byť poškodený a trestné oznámenie vôbec nechcel podať. Možným vysvetlením pocitu poškodeného je to, že o priebehu skutku nehovorí pravdu a obviňuje ho krivo. V prípade, ak má slúžiť výpoveď poškodeného ako jediný relevantný priamy dôkaz preukazujúci jeho vinu bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. V právnom štáte je neprípustné, aby rozhodnutie súdu bolo založené iba na domnienkach a subjektívnych pocitoch osôb, ignorujúc tým jednu zo základných zásad trestného konania - in dubio pro reo, a priori, favorizujúc tvrdenia poškodeného iba z dôvodu jeho postavenia, a to napriek existencii pochybností uplatnením jednak neexistujúcej a navyše neprípustnej zásady v pochybnostiach v prospech poškodeného. Súd musí svoje rozhodnutie vždy oprieť o fakty, ktoré sú jednoznačné a nepochybné a nielen v rovine pravdepodobnosti. Opačný postup by bol v rozpore so zásadou objektívnej pravdy. Navrhol preto Krajskému súdu v Prešove, aby v súlade s ustanovením § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku zrušil výrok o vine a súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Ďalej navrhol Krajskému súdu v Prešove, aby v súlade s ustanovením § 322 ods. 3 Tr. poriadku vo veci sám rozhodol tak, že ho podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku oslobodí spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov.

Osobitným podaním písomne odôvodnil odvolanie aj samotný obžalovaný, v ktorom okrem dôvodov uvedených v odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu, navyše navrhol ako svedkyne vypočuť J. R. O. O. I., ktoré sú dôveryhodné a ktoré vedeli, že požičal poškodenému 20,- eur. Ďalej namietal nedôveryhodnosť svedka poškodeného V. K., ktorý je závislý na alkohole a ktorý tak pred vyšetrovateľom ako aj na hlavnom pojednávaní na okresnom súde vypovedal pod vplyvom alkoholu, tento nemal žiadny príjem, mal samé dlžoby u rôznych ľudí aj za telefón. Ďalej obžalovaný uviedol: „Aké slová vlastne tento svedok počul, daj peniaze alebo vráť peniaze?“ Za nedôveryhodného považuje aj svedka S. K., ktorý je bratom poškodeného, brat u neho býva a dáva mu peniaze, tento uviedol, že nevidel nič. Znalkyňa uviedla, že on (obžalovaný) nie je nebezpečný pre spoločnosť a on súhlasil s liečením, podľa neho postačuje na jeho nápravu len liečenie. Namietal aj to, že nemal motív spáchať lúpež, pretože pracoval v ZVL, býval v podnájme a vlastní tri skútre, podporuje ho aj jeho teta, 3 roky bol v Charite a 7 rokov pred skutkom preukázateľne abstinoval, pravidelne navštevuje psychiatrickú ambulanciu. Okresný súd porušil jeho právo na obhajobu, stále rozhodoval ten istý sudca, tak v prípravnom konaní, súd sa nevyšporiadal s otázkami dôležitými pre rozhodnutie. Taktiež neboli dodržané lehoty pre rozhodnutie o väzbe, keď väzba začala plynúť 26.12.2020 o 13.05 hod. a sudca rozhodol o väzbe až 29.12.2020 o 15.00 hod., teda 73,55 hod. Podľa trestného zákona je podľa jeho názoru lehota 72 hodín. Ďalej namietal, že poškodený V. K. mal rozpory vo výpovediach, ako ho mohol vidieť, keď ho mal podľa neho napadnúť

zozadu? Kde mu povedal, vo vchode alebo vonku a čo, daj peniaze alebo vráť peniaze, ako sa dostal obžalovaný do vchodu, odkopol nôž alebo odhodil, odkiaľ zobral nôž, z vrecka alebo z ruky, ako odkladal kľúče od vchodu, nôž na schodoch potvrdzuje obidve výpovede, aj obžalovaného aj poškodeného, ako priklakol obžalovaného, ako zazvonil na brata, má nezrovnalosti vo výpovediach, najprv ho nepoznal, potom poznal, prečo nezavolať políciu sám, keď mal pri sebe mobil, rozporne vypovedal poškodený aj o množstve požitého alkoholu. Poškodený nechcel podať trestné oznámenie a ani sa necíti byť poškodený, dokonca chcel ísť na zmier. Jediný dôkaz je výpoveď poškodeného, všetky ostatné dôkazy potvrdzujú tak jeho výpoveď (obžalovaného), ako aj výpoveď poškodeného, sú aj v jeho prospech. Aký trestný čin by mal spáchať, nebezpečné vyhrážanie, kto pri tomto skutku vlastne spáchal trestný čin, K. alebo F.? Trest považuje za neprimeraný. Obžaloba je v dôkaznej núdzi, je potrebná istota bez pochybností.

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj prokurátor, a to proti výroku o treste v neprospech obžalovaného s tým, že poukázal na to, že obžalovaný S. F. bol doposiaľ trikrát súdne trestaný, naposledy trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/101/2016 zo dňa 23.01.2017 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov so skúšobnou dobou na 18 mesiacov, pričom skúšobná doba plynula do 11.09.2018. V minulosti bol v roku 2013 odsúdený aj pre prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zákona, pričom mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, trest vykonal 02.06.2013. Prokurátor poukázal na ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zákona, podľa ktorého, ak prevažuje pomer príťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Vzhľadom na predchádzajúce odsúdenia mal súd priznať obžalovanému príťažujúcu okolnosť zmysle § 37 písm. m) Tr. zákona. Podľa § 188 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 7 až 12 rokov, pri prevahe príťažujúcich okolností bolo potrebné zvýšiť dolnú hranicu o jednu tretinu a uložiť trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 4 mesiace minimálne. Preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere minimálne 8 rokov a 4 mesiace.

Na základe podaných odvolaní postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne súd len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Keďže krajský súd v danom prípade nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, preskúmal rozsudok v celom rozsahu a po takomto preskúmaní dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného a okresného prokurátora nie je dôvodné.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o vine a treste.

Obžalovaný S. F., ako aj poškodený V. K. nepopierali a v tomto smere vypovedali zhodne, že dňa 26.12.2019 v čase asi o 13.05 hod. boli obaja vo vchode bytového domu na ulici S. Č..X, kde býval poškodený u svojho brata S. K., ako aj to, že na mieste činu sa našiel nožík, ktorý patril obžalovanému S. F.. Rovnako tak bolo nesporným, že okrem obžalovaného a poškodeného sa v tom čase vo vchode bytového domu nenachádzala ďalšia osoba. Sporným bolo, a v tom sa výpovede obžalovaného a poškodeného rozchádzali, či obžalovaný žiadal od poškodeného jeho peniaze, alebo žiadal vrátenie svojich peňazí a či on vybral zo zadného vrecka nohavíc nôž, alebo či mu nôž vybral poškodený.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom poprel spáchanie skutku kladenému mu za vinu, keď uviedol, že on zbadal, ako ide poškodený V. K. po Levočskej ulici, on išiel za ním, dobehol ho a chcel, aby mu vrátil poškodený peniaze, ktoré mu dlhoval, na čo ho tento zavolať k nemu domov, že mu peniaze vráti a potom vo vchode ho poškodený napadol, vybral mu nôž, ktorý mal v zadnom vrecku nohavíc, ktorý nosí kvôli bezpečnosti. Obvinený pritom po zadržaní a vznesení obvinenia využil svoje zákonné právo a odmietol vypovedať, pred sudcom pre prípravné konanie a aj 27.01.2020 vypovedal, že išiel za poškodeným, ktorý vošiel do vchodu a on za ním vošiel dnu a pýtal ho, aby mu vrátil peniaze,

až na hlavnom pojednávaní uviedol, že poškodeného dobehol pred vchodom a poškodený ho pozval do vchodu.

Zo spáchania skutku kladeného obžalovanému za vinu obžalobou, je tento usvedčovaný v celom rozsahu výpoveďou poškodeného V. K., ktorý v priebehu celého trestného konania, a to 26.12.2019 (o 18.05 hod.), 27.12.2019, 28.1.2020, pri konfrontácii dňa 01.04.2020, popisuje priebeh udalostí zhodne, keď vypovedal, že bol nakrímiť psy na ulici Bottovej, následne išiel po ulici Levočskej a pred priechodom pre chodcov čakal, lebo chodci mali červenú a po prejení priechodu pre chodcov zabočil do ulice S., otvoril kľúčom vchodové dvere a vošiel dnu do vchodu, keď zrazu niekto za ním zakričal „davaj penazi“, on sa otočil, bol to poškodený, ktorý mal v ruke nôž vo výške jeho obličiek, on obžalovanému rýchlo stlačil ruku, načo mu vypadol z rúk nôž a nôž odkopol, poškodeného dal na zem a priklakol ho. Keďže sa poškodený naľahoval za nožom, odhodil nôž až k zadným dverám. Obžalovaný bol slabý a preto išiel rýchlo zazvoniť na zvonček bratovi, ktorý vyšiel na chodbu a brata poprosil, aby zavolať políciu. Po príchode polície obžalovaného odovzdali policajtom. On obžalovaného poznal z videnia, pretože chodil do rovnakého pohostinstva Gazdovský dvor, kde obžalovaný sedel vždy sám a pil alkohol, nikdy spolu nepili, ani si od obžalovaného nepožičal peniaze.

Teda v prípravnom konaní, ktorá výpoveď bola na hlavnom pojednávaní prečítaná, samotný obžalovaný priznal, že on vošiel do vchodu za poškodeným a až vo vchode od poškodeného pýtal peniaze, teda samotný obžalovaný potvrdil v tejto časti výpoveď poškodeného. Ako nelogická a nevierohodná potom vyznieva výpoveď obžalovaného, ktorý išiel po Levočskej ulici za poškodeným, poškodeného nedobehol napriek tomu, že tento musel zastať na červenu, na poškodeného nezakričal, aby ho počkal, ale vošiel až za ním bez slova do vchodu, keď sa zatvárali dvere. Táto časť výpovede obžalovaného potom svedčí pre úmysel obžalovaného prekvapiť poškodeného odzadu.

Ani krajský súd nezistil dôvod, pre ktorý by neuveril výpovedi poškodeného, keď tento okamžite po skutku požiadala brata o privolanie polície, pritom uvádzal, že sa necíti byť poškodený, lebo mu obžalovaný nič neodcudzil ani ho nezranil, len sa ho zľakol a považoval poškodeného za chorého, pre jeho správanie sa aj v Gazdovskom dvore, s tým, aby sa išiel liečiť.

Poškodený skutok oznámil ihneď polícii a opakovane skutok popisoval zhodne. Naproti tomu poškodený najskôr nevypovedal, až tri dni po skutku sa prvýkrát ku skutku vyjadril. Pokiaľ ide o požívanie alkoholu, obžalovanému bola po skutku nameraná hodnota alkoholu dychovou skúškou vo výške 1,24 mg/l alkoholu vo vydychovanom vzduchu, čo je 2,58 ‰. Samotný poškodený nepoprel, že požíva alkohol, bol však orientovaný miestom a časom. Práve obžalovaný zdôrazňoval v priebehu konania, že dlhoročne abstinoval. Zo záverov znaleckého posudku znalkyne z odvetvia psychiatria plyní, že obžalovaný v čase skutku netrpel duševnou chorobou ani poruchou v pravom slova zmysle, u obžalovaného ide o emočne nestabilnú poruchu osobnosti, kde alkohol ešte potencuje jeho impulzívne prejavy so sklonom k agresivite, kde dochádza k rýchlejšiemu odbrzdzeniu morálnych zábran, znalkyňa zistila u obžalovaného chronický alkoholizmus so závislosťou na III. vývojovom stupni podľa Jellineka. V čase skutku sa obžalovaný nachádzal v stave jednoduchej opitosti ťažkého stupňa. Jeho schopnosť rozpoznať nebezpečenstvo konania a toto ovládať bola zmenšená len nepodstatne vplyvom užitého alkoholu. Navrhla uložiť mu protialkoholické ochranné liečenie ústavnou formou.

Na hlavnom pojednávaní bola prečítaná výpoveď svedka S. K., ktorý uviedol, že videl z okna, ako po Levočskej ulici išiel jeho brat Ondrej smerom domov, myslel si, že sa s niekým rozpráva, lebo dlho nechodil, nato niekto zazvonil na domový zvonček, ale nič nepovedal, potom začul cez dvere krik na chodbe, zišiel do vchodu, kde najskôr zbadal na zemi nôž a následne zbadal, že brat priklakol obžalovaného a povedal mu, aby zavolať políciu. Brat mu povedal, že ho ten muž napadol s nožom v ruke na chodbe pred schodiskom a on odvrátil jeho útok a spacifikoval ho. Svedok S. K. síce nepriamo, ale rovnako tak ihneď po skutku počul verziu priebehu deja podľa poškodeného, ktorý je jeho bratom, ktorý povedal, že nepočul, ako obžalovaný vošiel do vchodu. Tento svedok (S. K.) pritom neuviedol, že by snáď obžalovaný pred príchodom polície niečo povedal, alebo že by hneď na mieste uviedol, že to, čo tvrdí poškodený, nie je pravda. Ani samotný obžalovaný nikde neuvádzal, aby hneď na mieste činu niekomu povedal, že je nevinný, a to ani bratovi obžalovaného, ani členom policajnej hliadky, pričom takýto postup sa javí, v prípade, ak by sa obžalovaný skutku nedopustil, ako logický a primeraný. Z uvedených dôvodov, keďže výpoveď poškodeného bola nepriamo podporená výpoveďou svedka S. K., ktorý sa na miesto činu dostavil ihneď po skutku a ktorému skutok ihneď popísal aj jeho brat poškodený V.

K., považoval krajský súd obranu obžalovaného za účelovú, vykonanú v snahe zbaviť sa zodpovednosti za trestnú činnosť.

Súd vykonal dokazovanie aj vo vzťahu k tomu, či si poškodený od obžalovaného požičal peniaze, pričom každý zotrval na svojej výpovedi. V tomto smere potom krajský súd konštatuje, že tak obžalovaný, ako aj poškodený v čase skutku nemali stály príjem, keď výpisom zo Sociálnej poisťovne nebolo preukázané, žeby v čase skutku obžalovaný pracoval, ako to uvádzal v spoločnosti ZVL auto s.r.o., pracoval v nej do 31.05.2019, od 23.08.2019 nemal zamestnanie.

Pokiaľ ide o návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania o výsluch svedkýň, z návrhu obžalovaného plyní, že svedkyne, tety obžalovaného, neboli pri požičaní peňazí v Gazdovskom dvore, ale im o pôžičke mal povedať obžalovaný. Z tohto dôvodu potom, nepovažoval krajský súd za potrebné tieto vypočúvať, keďže neboli pri údajnom požičaní peňazí.

Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá potom aj právna kvalifikácia skutku ako zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona, keď obžalovaný proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a spáchal ho so zbraňou, s nožom. Podľa ustálenej súdnej praxe vymáhanie okamžitého zaplatenia pohľadávky použitím násilia alebo hrozby bezprostredného násilia napĺňa znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu lúpeže v danom prípade za použitia zbrane podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zákona. Za tento trestný čin umožňuje zákon uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 7 do 15 rokov.

Obžalovaný bol síce v minulosti päťkrát súdne trestaný a v jednom prípade bolo podmienene zastavené trestné stíhanie, z toho v piatich prípadoch sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený, keďže sa v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia, resp. zastavenia trestného stíhania, osvedčil. Na týchto päť prípadov preto nie je možné prihliadať. Prihliadať je možné len na nezahladené odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/128/2012 zo dňa 29.01.2013, kde obžalovanému bol pre prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, pre výkon ktorého bol obžalovaný zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý trest vykonal 02.06.2013, teda pred viac ako 7 rokmi. Podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, príťažujúcou okolnosťou je, ak obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať. V tomto smere sa krajský súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, keď na túto príťažujúcu okolnosť neprihliadol, a to jednak pre značný časový odstup posledného odsúdenia, na ktoré je možné prihliadať (7 rokov) a jednak pre odlišný charakter trestnej činnosti. V neposlednom rade pri úvahách o výške trestu nemohol neprihliadať krajský súd na okolnosti prípadu, keď síce obžalovaný napadol poškodeného a tento sa vyľakal, na druhej strane však bol obžalovaný v ťažkom stupni opitosti a fyzicky bol slabý, ako to uviedol poškodený, že to zistil hneď ako ho spacifikoval. Napokon samotný poškodený prezentoval snahu, aby sa obžalovaný predovšetkým liečil a nechcel, aby bol inak potrestaný.

Obžalovaný mal okrem vyššie uvedených odsúdení v evidencii priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky 16 záznamov pre priestupky, z toho pre priestupky na úseku dopravy bol postihnutý v desiatich prípadoch, päťkrát bol postihnutý pre priestupky proti majetku a raz pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu.

Vzhľadom na uvedené potom považoval krajský súd za správny aj výrok napadnutého rozsudku okresného súdu týkajúci sa trestu, keď tento bol uložený na samej spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Na tomto mieste krajský súd zdôrazňuje, že v prípade obžalovaného F. nejde o prvé odsúdenie súdom pre spáchanie trestného činu, keď v minulosti mu bolo opakovane priznávané dobrodenie zákona v podobe ukladania trestu odňatia slobody s podmienčným odkladom pre jeho výkon (štyrikrát). Správne súd prvého stupňa pre výkon trestu obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, keďže tento bol v predchádzajúcich 10 rokoch vo výkone trestu odňatia slobody. V súlade so záverom znaleckého posudku bolo obžalovanému uložené aj ochranné liečenie protialkoholické ústavnou formou. Pokiaľ obžalovaný namietal, že mu postačovalo uloženie len liečenia, takýto postup zákon v danom prípade nepripúšťa. Pokiaľ obžalovaný namieta príliš vysoký trest, súd musí vychádzať z trestnej sadzby, ktorú stanovuje zákon. K námietke porušenia lehoty na rozhodovanie o väzbe považuje krajský súd za potrebné uviesť, že od obmedzenia osobnej slobody musí prokurátor podať návrh súdu na vzatie obvineného do 48 hodín a sudca pre prípravné konanie o takomto návrhu musí rozhodnúť do 48 hodín, od obmedzenia osobnej slobody obvineného do

rozhodnutia sudcu o väzbe nesmie uplynúť lehota spolu viac ako 96 hodín. Ani v tomto prípade nedošlo k porušeniu zákona v neprospech obžalovaného F., keďže tak prokurátor, ako aj sudca pre prípravné konanie, vykonali zákonom stanovené úkony včas (obmedzený na osobnej slobode bol poškodeným V. K. 26.12.2019 o 13.05 hod., o 13.20 hod. obvineného prevzala hliadka OO PZ, prokurátor podal návrh na vzatie do väzby sudcovi pre prípravné konanie 28.12.2019 o 10.00 hod., čím zadržanú osobu odovzdal a sudca o návrhu prokurátora rozhodol dňa 29.12.2019 od 15.00 hod. do 15.40 hod.

Z týchto dôvodov preto krajský súd odvolanie obžalovaného, ako aj prokurátora, ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je príпустný.